

Mentalitatea, conform dicționarului, este modul propriu în care gândește un individ sau o colectivitate să-și ducă viața. În anul

1985, un fost agent dezertor fugit din Uniunea Sovietică în America a oferit un interviu privind subversiunea ideologică, adevărata „armă” prin care se poate distruge psihic un popor, schimbându-i mentalitatea. El afirma în interviu că serviciile secrete folosesc doar 15% din timp, bani și forța de muncă pentru spionajul propriu zis, în timp ce restul de 85% sunt folosiți pentru această subversiune ideologică sau război psihologic. Și explica că ea, subversiunea, consta într-un proces lent de spălare a creierului, existând pași pentru schimbarea gândirii și comportamentului unei întregi națiuni; subversiunea și propaganda își pierd însă din eficiență, când persoanele vizate conștientizează situația în care se află fiindcă „poți manipula toți oamenii o perioadă de timp și o parte a oamenilor mereu, dar nu poți manipula toți oamenii mereu”.

Totuși, au existat destui oameni cu voință și înțelegere și care au rezistat acestei influențe. Ei nu s-au lăsat manipulați, conștienți de faptul că frângerea voinței i-ar fi transformat în sclavi. Românul, de exemplu, este greu de manipulat, dar având în vedere forța și metoda cu care este făcută manipularea în zilele noastre, nu a fost și nu mai este imposibil. În primul rând, orice om educat în spiritul onoarei și al cinstei, s-ar opune schimbării unei mentalități care i-ar altera viața, principiile vieții – cinstea și dreptatea.

Interviul despre care am amintit a fost realizat demult, dar de atunci și până în zilele noastre dezinformarea, manipularea s-a făcut cu mijloace mult mai sofisticate. A progresat, cum s-ar spune. S-a putut schimba astfel mentalitatea mai multor oameni, mai rapid, și poate într-un mod mult mai durabil.

Paralel cu această manipulare, oamenii au simțit cum încet-încet politicienii le-au degradat viața, cum s-a format o adevărată clică care a acționat și acționează după bunul plac, proliferând hoția, abuzul de putere. Au simțit cum se schimbă comportamentul celor din jur, ideile conform cărora se acționează, adică mentalitatea, modul în care trebuie concepută viața, cu toleranță la devierea de la cinste.

Toți guvernânții neo-comuniști au tolerat minciuna, hoția. La un moment dat, o parte a populației care nu a mai suportat, nu s-a mai lăsat manevrată și a conștientizat derapajul, degradarea societății în care trăiesc. Devenise clar și vizibil că noul comportament – componentă a mentalității – nu poate fi acceptat, că trebuie schimbat urgent, fiindcă țara cunoștea declinul moral și economic. Dar cine să o facă, când guvernul ducea lupta împotriva celor care luptau cu corupția? S-a mobilizat societatea civilă și au apărut acele proteste stradale. Politicienilor nu le-a păsat, nu au vrut să asculte glasul poporului, l-au ignorat un timp, apoi au hotărât să dea „lovitura de grație” printr-un plan de acțiune mârșavă, o manipulare, pentru a înfricoșa protestatarii și a scăpa în acest mod de proteste. A fost protestul din 10 august 2018 care va rămâne în istorie.

Guvernânții și-au permis, de-a lungul timpului, a perioadei post comuniste, comportamente anti-sociale, anti-umane uneori, și aceste comportamente s-au produs în lanț, de la o guvernare la alta, deoarece românii au votat întotdeauna răul cel mai mic. Unde era binele ascuns, de nu-l găsea nimeni? Era înlăturat, precum în comunism, doar cu alte metode, mai subtile. Și-atunci cum se putea promova cinstea, dreptatea? Cum trebuia înțeleasă libertatea câștigată și democrația mult dorită? Aleșii poporului s-au dovedit a fi din ce în ce mai nepregătiți pentru guvernare, mai incapabili și mai incorecți. În momentul în care a fost găsit omul educat, bine intenționat, clanul parveniților a început atacul... De teama pierderii puterii? De teama descoperirii fărădelegilor făcute? Culmea tupeului și al perfidiei, au început atacul acuzând cu propriile lor idei și acțiuni mârșave, inventând amestecul străinilor, sistemul paralel, ei constituind de fapt un întreg sistem

comunistoid organizat. Întreb acum, ca și altădată: Nu s-a văzut din ce parte vine manipularea și în ce scop era făcută? Poate primii pași ai manipulării au fost foarte discreți? Vorbesc de o parte și de cealaltă, de emițători și primitori. Lipsa de transparentă în toate acțiunile întreprinse ale guvernului, ar fi trebuit să dea de gândit.

Noii aleși în loc să se ocupe de prosperitatea țării, să aibă o viziune de dezvoltare, s-au apucat să modifice legi să adopte altele care să le favorizeze hoția, să le întărească puterea. Sub pretextul/ minciuna că doreau să îndrepte unele lucruri, mai mult au stricat. DNA (Direcția Națională Anticorupție) care a lucrat împotriva corupției, a fost îngenuncheată și au urmat alte

instituții, cu scopul de a acumula puterea în mâna partidului de guvernământ, practic – a conducătorului acestui partid.

Însă, nici un dar dat de Dumnezeu neamului omenesc nu e mai strălucit decât dreptatea care întrunește în sine toate virtuțile – din care cauză a și fost cercetată de către oamenii înțelepți – și uneori din obiceiuri rele s-au născut legi bune, anume ca nimeni să nu pună mai presus de rațiune și adevăr voia și obiceiul lui, ci să aibă legi ale vieții și ale purtării pe care să le respecte și să nu poată lua drept pretext neștiința, dacă și-a sporit averea personală în dauna altora și să nu recunoască, să mintă în continuare. Ignoranța și reaua intenție nu scuză pe nimeni. Nu se admite a veni în ajutorul proștilor și a răilor, a-i absolvi de pedepse. Ideea aparține vestitului umanist transilvănean Ioan Honterus (1498-1549) și este dezvoltată în „Prefața la sentințele dreptului civil”. Și mai spune acest umanist: „Căci nicio definiție a regulilor nu este atât de cuprinzătoare încât să nu poată fi răsturnată câteodată. Tocmai pentru că sunt diferite cazurile la care se referă fiecare lege în parte, excepțiile sunt multe și replicile de asemenea sunt felurite. În sfârșit, odată ce încetează rostul unei legi, încetează și legea respectivă, pe când echitatea rămâne mereu, și nu se schimbă niciodată, fiindcă este firească: și tocmai de aceea e cel mai sigur lucru de a lua întotdeauna în considerație pe ea în primul rând. Căci neputându-se da despre unele lucruri definiții veșnice și generale, ele constituind numai în echitate, trebuie să avem în vedere nu numai ce este îngăduit în toate acestea, ci și ce este onest: într-adevăr nu tot ce este îngăduit este onest; multe îngăduie legile și totuși nu le poți săvârși fără să-ți calci pe conștiință”.

Noi, cei care nu suntem cunoscători în acest domeniu, observăm însă cât de complicat este totul, câte îngrijorări se pot naște, câtă atenție și măsură necesită legile și ne întrebăm: Cărui fapt se datorează graba cu care a acționat Comisia parlamentară specială pentru legislația în domeniul justiției, asupra amendamentelor la legile justiției, fără a ține cont de îngrijorări? De ce anumite legi ale justiției trebuie modificate prin ordonanțe de urgență?

Hegel, filozoful german, reprezentant al idealismului în filozofia secolului al XIX-lea, în

lucrarea sa „Principiile filozofiei dreptului sau elemente de drept natural și de știință a statului” are un „adaus” interesant: „Soarele și plantele au și ele legile lor, dar ele nu le cunosc: barbarii sunt cârmuiți de instincte, de moravuri, de sentimente, dar ele nu au conștiința de aceasta. Prin faptul că dreptul se instituie și că el este cunoscut, se înlătură tot accidentalul simțirii, al opiniei subiective, forma răzbunării, a milei, a egoismului, și numai astfel își dobândește dreptul determinația sa adevărată și ajunge la cinstea care i se cuvine. Numai trecând prin disciplina înțelegerii el devine capabil de universalitate”.

Și în alt „adaus”: „Legea universală a fost întotdeauna cuprinsă în cele 10 porunci: [...] Fiece cod de legi ar putea fi și mai bun decât este; firește, îi este îngăduit reflexiei frivole să afirme aceasta, întrucât ce e mai minunat, mai înalt și mai frumos, poate fi gândit ca și mai minunat, și mai înalt, și mai frumos. Totuși un pom bătrân și mare își întinde ramurile mereu mai departe, fără ca pentru aceasta să devină un pom nou; și ar fi o absurditate să nu vrei să plantezi pomi, în așteptarea ramurilor care ar putea să crească”.

Adevărat că frivolitatea gândirii o au oamenii orgolioși, oamenii lipsiți de o educație dreaptă și solidă. Ei nu-și vor schimba comportamentul dobândit, nu vor permite schimbarea mentalității, nu vor privi la pomul bătrân, la ramurile lui întinse peste lume, ci se vor grăbi să planteze pomi noi cu rădăcini alterate, tăiate, așteptând inutil ca ramurile lor să crească...

Și așa cum oamenii necinstiți nu pot sta alături de cei cinstiți, nici oamenii orgolioși și lipsiți de valoare nu vor putea sta alături de oamenii modești cu calități personale și profesionale. Care totuși există printre noi!